Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: ”Antonius i Paris”, i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345006640/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

fornem Dame fra St. Cloud-Kanten. Dog vænner man sig til det; det maa være en selvindlysende, fransk Skik: Damerne kører, og Herrerne betaler.

Den skæmmende Lorgnet har hun ladet falde ned i sit Skød, og jeg ser et Par ejendommelige, ikke store Øjne, hvorfra der udstrømmer Energi og Mørke, mens hun bestandig stirrer hen for sig med damemæssig Fjærnhed. Det er Damen paa tredive Aar, hvorom Balzac har skrevet: paa denne Kvinde er alt Linjer – ikke Kød – uregelmæssige Linjer, forbundne til en himmelsk Harmoni. Alt bærer Præget af Mod, Beslutsomhed, Forstand. En Skønhed i store Træk.

Nu overgaar min Nysgjærrighed min Sprogskræk. Med et ganske lille Smil spørger jeg:

»Hvor længe kan det vel vare, Frue, inden vi paa vor Korrespondance-Billet kommer til Louvre?« – *à ce Louvre.*

Hun kan ikke høre for Vognrumlen, bøjer sig naadigt frem mod mig og spørger, hvad jeg har sagt. Jeg gentager da Spørgsmaalet ganske kort: »Naar er vi i Louvre?«

»Aa, det varer en Time,« siger hun.

»En Time! Og jeg, som vilde i Teater! Jeg har været i Boulogneskoven . . . blev forsinket, overrumplet af Mørket . . . løb vild og troede, at jeg skulde falde i Hænderne paa Tyve og Mordere . . .«

Alle mine Ord er klodsede og forkerte, men hun forstaar med et halvt Øre og siger let, med de rigtige Ord: »Aa, De troede, at De var bleven borte« *(perdu),* og læner sig igen, som om Audiensen var forbi.

»Jeune étranger perdu« – siger jeg utrættelig – en ung fremmed, som er bleven borte.

Et flygtigt Smil, og hun forbliver tavs. Men nu er der lidt efter noget, som jeg maa have Oplysning om, og hun gør sig virkelig Ulejlighed med at forklare det, hun retter sig lidt i Sædet, formaar dog ikke at overvinde min Mangel paa Begreb, slaar endelig over i Engelsk og kommer ganske til kort med sine engelske Kundskaber, hvorefter hun med blid Resignation indrømmer, at det jo egenlig ikke er ret meget, hun kan huske af dette Sprog. Dog nu er det jo ogsaa ligegyldigt, da hun har opdaget, at jeg ikke er Englænder, men dansk.

»Undskyld mig,« vover jeg, »men Fruen ved vel i alt Fald, hvor Danmark ligger paa Kortet?«

En umærkelig Hovedbevægelse og et flygtigt Smil i begge Øjenkroge: